

SZIVÁRVÁNYAPÓ AZ ÜVEGBIRODALOMBAN

Csutkamanó az ikertündérekkel sebesen száguldott az éjszakában. Minden vágyuk az volt, hogy kiszedjék a vénséges Szivárványapóból a titkot, s örök színekavalkádot teremtsenek Álomföldön. Az útjuk nyugodalmasnak tűnt, nappal jókat kuncogva szálltak a magasban, este meg vízre ereszkedtek s a Dermesztő Óceánon keltek át... Hajnaltájt a Nap ébredezni kezdett, az első fénysugarak szelíden simítottak végig a hideg óceán hullámain, pazar látvány volt. Valami megcsillant azonban előttük a távolban, s mintha délibáb lett volna, semmit nem láttak igazándiból, csak imitt-amott szikrázó fénynyalábot.

Mire Csutkamanó észbekapott volna, nekikoppantak az ÜVEGFALNAK az óceán kellős közepén.

Úgy pottyantak mindannyian a vízbe, mint a felborult kosárból a szilvaszemek, gondolták, a víz alatt majd továbbúsznak, de az üvegfal ott sem engedte őket továbbjutni.

Visszakászálódtak a kis tutajba, s libegtek remegve, agyonfagyva az üvegfal előtt. – Hogy jutunk át? – síkítottak a lányok és forró teát követeltek Csutkamanótól. A napsugarak mintha értettek volna a nyafogásból, még jobban körbecirógatták őket s miután ledobták ruháikat, már nem is reszkettek annyira, a fogvacogásuk is alábbhagyott. – Na, ez már biztató, dűnnyögte Csutkamanó. – Ha nem fázunk, törjük a kobakunkat, hogyan tovább...

- Csutkamanó, a varázssípodra még nem gondoltál? Ha nincs is varázserőd áttörni a titokzatos falon, kérj segítséget, kérd meg a nagyobb erőket, hogy nyissák meg nekünk a kaput – mondta az egyik tündérteremtés. Csutka nem kérette magát, belefújta a sípjába, s pillanatok alatt megremegett körülöttük a víz, legalább ötven bálna tódult feléjük – meglehetősen gyors tempóban.

S bizony, meg sem álltak, úgy zúdultak neki az Üvegfalnak, akár a pusztító hadsereg, hatalmas erejük egyesült, s a láthatatlan fal milliányi szilánkra törött szét és omlott össze az óceánban.

A bálnák elillantak, Csutkamanó döbbsen nézett utánuk, el sem akarta hinni, mi történt. Integtetett nekik parányi kezével, bár sejtette, a kutya nem látja minitermetét, inkább csak együttérzését, tiszteletét érezhetik meg a nagytestű barátai, amelyek, akár az úszó szigetek, úgy terpeszkedtek a hideg vízben.

Csutkamanóék tovább folytatták útjukat, s bizony, egy-kétszer felkelt még a Nap, mire egy üvegpalota tornyosult előttük egy csillogó-villogó, ezermillió színárnyalatban pompázó szigeten, az óceán közepén.

Megérkeztünk volna? – gondolták mindhárman... S láss csodát, KÁPRÁZAT SZIGETE ott ragyogott előttük teljes mivoltában, s az üvegpalota szikrázó kapui kinyíltak érkezésük pillanatában.

Szivárványapó szakálla hömpölygött az asztalok, székek mellett, s ahány szál szőr, annyi színű. A ruházata, akár a papagájoké, tarka-barka, rikító színekből. Barátságosan fogadta a három vándort, s bizonyára tudta is, miügyben jöttek, mégis faggatni kezdte a kis teremtéseket.

Csutkamanó őszintén elmesélte Álombirodalma történetét s az ottlakók vágyát, hogy ne legyen már többé minden kék, kapjanak más színt a fák, virágok, folyók és hegyek.

Aztán csend lett, végtelen csend, s már-már aggódni kezdtek a kis jövevények.

Megkövesedett volna Szivárványapó? Vagy a torkán akadt a szó? Csutkamanó már majdnem sarkon fordult, hogy ha választ nem is kap a hosszú történet és még hosszabb ideút után, akkor legalább körbejárja a káprázatos szigetet, mielőtt tovább mennek. Szivárványapó azonban a vállára tette a kezét, s együtt léptek ki az üvegkapun. – Menj barátom, induljatok, hosszú az út hazáig, mire hazaértek, minden ezer színben fog ragyogni a birodalmadban. A vágyad teljesült, abban a pillanatban, hogy útnak indultatok hozzám s szívetek vágya olyan erős volt, hogy nem hátráltatott meg benneteket sem a távolság, sem az akadály.

Az üvegfalon eddig még nem kelt át senki. Bátrak vagytok és kitartóak. Áldásom rátok, induljatok haza, barátaim!

VÉGE